

Цей текст було записано на аудіоплівку влітку 2006 року під час сеансу монодрами, проведеної для мене колегою-психологом V. Під час перенесення монологу на папір додані зміни були мінімальними. Цей твір не можна вважати ані художнім, ані терапевтичним — жодної з таких цінностей до нього не закладалося. Записи, що містяться у цій книзі, — не більше, ніж картографія певних теренів людської свідомості. Можливо, для тих психотуристів, у кого є досвід орієнтації на місцевості, матеріал стане в пригоді.

Л. Д.

[початок плівки]

(на фоні віддаленого щебету горобців і ластівок чути чоловічі голоси. Двоє по черзі вигукують фразу: «Я призиваю магічний театр!» Кожен із них робить це тричі, після чого аудіоплівка фіксує приблизно хвилинну паузу)

V.: Перш за все треба визначити ролі для каменів.

Л.: Я буду називати героїв по черзі, як вони з'являються, а потім думатиму, яка їм найбільше підходить каменяка, о'кей? Першим з'являється персонаж, що говоритиме від свого імені, тобто оповідач. Він є той, хто прихований від самого себе... Напевне, так його наразі й назвемо. Я не знаю, хто цей персонаж. Він є тим, що я приховую в самому собі. Щось скрите... якась таємниця. Бррр, мороз по шкірі. Я думаю, ним напевне буде отой камінь (*підходить до каменя № 1*). Мені треба на нього накласти руки?

V.: Просто дай спрямування, що він буде виконувати роль Того, Хто Прихований Від Себе.

Л.: (*робить нас у бік каменя, урочисто*) Ти будеш Тим, Хто Прихований Від Себе. Ти будеш моїм особистим секретом, який я ховаю.

V: Якщо хочеш, можеш сказати йому щось більше.

Л.: Я ТЕБЕ НЕНАВИДЖУ!

(пауза)

V: Чуєш якусь відповідь від нього?

Л.: (тихо) «Я тебе теж». (до Того, Хто Прихований Від Себе) Я радий, що ми нарешті можемо подивитися одне одному в очі. (до V.) Він сумний, він весь у тіні.

V: Ти бачиш, де він зараз?

Л.: Так. Він зараз на галявині, втомлений з дороги. Він старший, років 30—32, смаглявий, чорний. Його шкіра темна через його інтереси.

V: Ти знаєш, що це означає?

Л.: Ні. Я бачу на ньому одягу темного кольору. Темно-зелені тони. Колись він захоплювався наркотиками, опіатами. Темно-зелений — це колір приходу. На його плечах важкий

тягар. Я бачу цей тягар в образі шкіряної куртки із блискучими заклепками. Шкірянка придавлює його до землі. Зараз він просто сидить... дивиться на полонину. Він шукає людей. У ньому велике напруження. Він не отримує відповідей від світу... Здається, останні роки він щось безперервно шукає. Але постійно залишається без відповіді. Він прагне з кимсь поговорити, вилити душу, але сам себе стримує, вважає це проявом слабкості. Тому вирішив сидіти на місці. У його житті багато темного світла.

V.: В якому сенсі?

Л.: Я не розумію цього. Можливо, у нього внутрішній світ темний. Але це не пов'язано із субкультурою: ні з металістами, ні з блекерами, ні з готами. Хоча він близький до цих людей. Колись він тусувався з ними. Бачу в ньому «темні епізоди». Тьмяне освітлення в дитинстві, темні приміщення. Стривай, я розумію. Зараз його робота пов'язана з темрявою, він працює в нічну зміну... Він звик бути сам.

V.: Ти відчуваєш його десь у своєму тілі?

Л.: Печінка.

(пауза)

Наркотики середньої важкості. Це найбільша частина його теперішнього життя. Зараз у нього глибока криза. Депресія навіть сугіцидальні думки.

V.: Чим викликана твоя ненависть до нього?

Л.: Не знаю. Коли дивлюся на нього, в мене аж груди стискає.

V.: Спробуй це йому сказати.

Л.: *(Тому, Хто Прихований Від Себе)* Старий, у мене аж груди розпирає від емоційної хвилі, коли я думаю про тебе. Я боюся... тебе... а може, боюся разом із тобою... *(до V.)* Він боїться чогось. Боїться майбутнього. Він не знає, що буде далі, тому що для нього все дуже невизначено. Зараз у нього життєвий злам. Усе валиться з рук, усе тріщить по швах. Він ні-

чого не може нормально робити, нічого не може довести до кінця, і це муляє. Зараз у нього найгірші дні в житті.

(пауза)

Л.: (тихо) Я відчуваю, що брешу, коли говорю про нього.

(пауза)

Л.: (запитує і відповідає різними голосами) Чому я брешу, коли говорю іншим про тебе? — Тому що про мене ніхто не знає. — Ти хочеш відкритися? — Я стидаюся. — Кого ти стидаєшся?

Л.: (до V., тихо) Йому здається, що на нього спрямовано безліч очей, хоча він завжди сам. (до Того, Хто Прихований Від Себе): Кого ти шукаєш на Шипоті? (до V.) Він сам достеменно не знає. Може, когось, щоби побазарити... Він прагне спілкування. Він хоче, щоб на нього звернули увагу. Від браку уваги йому зле. Він почувається дуже нещасним. Можливо, це тому в нього так темно усередині.

V.: Після цього маленького діалогу, що ти відчуваєш до нього?

Л.: Тепер я можу погодитися, що така людина має право на існування.

V.: Це те, що ти думаєш. А що ти відчуваєш?

Л.: Я не хочу, щоб ця людина існувала... Хочу, щоб це все виявилось неправдою! Щоб його не існувало!.. Він просочений жалем, і я просочений жалем.

V.: А зараз, у цей момент, які відчуття в тобі?

Л.: Ніби ми обидвоє розплакались.

V.: Де ти відчуваєш свій жаль?

Л.: Де? Задня частина шиї, біля черепа. В горлі. Праве вухо.

V.: Спробуй зараз не ігнорувати ці відчуття, а посилити їх.

Л.: Спина... Ох-х, сильний біль... Він смертельно втомлений...

В.: Якщо ти зараз переключишся на інший канал, ти зможеш цю втому побачити

Л.: Так, проявляється. Тепер я це все бачу. О Господи, як усе чітко! Це гори, Карпати. Я сиджу на галявині, перша тераса полонини біля Шипота. Найнижчий рівень, зразу біля входу, там, де великий корч. Я завжди зупиняюся спершу на ньому, переводжу подих. Плечі просто провалюються від знемоги... (до В.) Я відчуваю, що мої слова стають його словами. У нього свій стиль. Він буквально проривається крізь мене. Він ХОЧЕ ГОВОРИТИ багато і гарно.

В.: Це навіть краще. Відкрий себе цим картинам. Тому, як він це повідає.

Л.: На Шипоті спека. Лець відчутний вітер з гір шелестить біло-зеленим листям буків. Мене глючить... Правобіч, метрів за двадцять від мене, розляглися хіпі. Вони зовсім не втомлені, їм просто ліньки. Мене вітають байдужими пальцями, складеними літерою *rease*. Відповідаю тим же. Все довкола сприймається уривчасто через мою втому. Але напрочуд гостро. Я знову сканую поглядом терасу, шукаю червоні шматини-прапорці.

В.: Кого ти бачиш?

Л.: Зліва панки, вони завжди займають рівну площадку відразу біля входу. Їм на всіх насрати, і я, звісно, не підходжу і не вітаюся, бо й мені вони по це саме. Їх дівчата всі в чорному: чорні шкірянки, чорні бандани. Футболки у тон тільки підкреслюють їх панківську окремішність. Це якісь молоді панки, *підгниваючі*. Дівчата ще доволі свіженькі, юнаки жваві та матюкливі. П'яні в дрельку. Б'ються за цигарки. Квиток на літак і пачка сигарет. Тоска, блін, яка тоска.

Праворуч і вище — олдові хіпі-щорічники. Вони завжди базуються в колі дерев, напинають барвисті полотнища і слухають з магнітофона Jefferson Airplane. Це патріархи Шипота,